

בש"פ 4820/24 - מדינת ישראל נ' עלי עוודאללה

בש"פ 4820/24 - מדינת ישראל נ' עלי עוודאללהעליון

בש"פ 4820/24

מדינת ישראל

נגד

עלי עוודאללה

בבית המשפט העליון

[27.06.2024]

כבוד השופטת י' וילנר

בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996

בשם המבקשת - עו"ד עווד ציון

בשם המשיב - עו"ד יעקב קמר

תאריך הישיבה: י"ז בסיון התשפ"ד (23.6.2024)

החלטה

1. בקשה ראשונה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), ב-90 ימים, החל מיום 21.6.2024, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47028-09-23 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם.

2. ביום 21.9.2023 הוגש נגד המשיב כתב אישום המייחס לו עבירה של ניסיון לרצח לפי סעיף 305(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1997 ועבירת איומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין. כעולה מכתב האישום, ביום 7.8.2023 הסתובב בנו של המשיב, כשצינור עבודה בידו, בסמוך לבית מגוריהם של המתלונן ואביו (להלן בהתאמה: בית המגורים ו-וליד). לאחר שבנו של המשיב סולק מהמקום על-ידי וליד, התקשר המשיב אל וליד ואיים עליו. למחרת היום הגיע המשיב למקום המגורים ופרץ בצעקות, ובהמשך התנפל באלימות על המתלונן ודקר אותו שתי דקירות באמצעות הסכין שאחז, בכוונה להביא למותו. חומרת פציעותיו של המתלונן דרשה הליך החייאה ואשפוז ממושך, וגרמה לו לנזק בלתי-הפיך למיתרי הקול ולריאתו השמאלית. בכתב האישום צוין אף כי לאחר ביצוע המעשים הנזכרים נמלט המשיב מהמקום, וניסיונות המשטרה לאתרו לא צלחו; ברם, כחודש לאחר מכן הסגיר המשיב את עצמו לידי המשטרה. בד בבד עם הגשת כתב האישום הוגשה על-ידי המבקשת בקשה למעצרו של המשיב עד תום ההליכים נגדו. ביום 29.10.2023 קבע בית המשפט המחוזי (השופט י' מינטקביץ) כי קיימות בעניינו של המשיב ראיות לכאורה למעשים המיוחסים לו, וכן כי קיימת עילת מעצר סטטוטורית לפי סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים, ומשכך, הורה על מעצרו של המשיב עד לתום ההליכים נגדו (מ"ת 47078-09-23). ערר שהגיש המשיב על החלטה זו נדחה (בש"פ 8033/23 עוודאללה נ' מדינת ישראל) (23.11.2024), וכך גם נדחו בקשות שונות לעיון חוזר.

3. באשר לקצב ההתקדמות ההליך - בשלב זה מצוי התיק בישורת האחרונה של פרשת התביעה, ומועד לסיום ראיות התביעה נקבע ליום 11.8.2024.
4. בבקשתה, מדגישה המבקשת את המסוכנות הרבה הנשקפת מהמשיב הנלמדת מהעבירות בהן הוא מואשם, ואשר לא ניתן לאיינה באמצעות חלופת מעצר. בנוגע לקצב התקדמות ההליך, נטען כי דחיית מועדי ההוכחות בהליך נבעה מאילוצים שונים של הצדדים. המשיב, מצידו, מתנגד לבקשה וטוען, בעיקרו של דבר, כי יש בנסיבותיו האישיות של המשיב; במסכת העובדתית הנדונה בהליך העיקרי; וכן בקצב התקדמות ההליך - כדי להצדיק את דחיית הבקשה.
5. לאחר עיון בבקשה ושמיעת טענות הצדדים, הגעתי לכלל מסקנה כי דין הבקשה להתקבל.
6. כידוע, במסגרת בקשה להארכת מעצר לפי סעיף 62 לחוק המעצרים, בית המשפט נדרש לאיזון שבין זכותו של המשיב לחירות אל מול ההגנה על שלום הציבור וביטחונו. בתוך כך, על בית המשפט להביא בגדר שיקוליו את המסוכנות הנשקפת מן המשיב; חומרת העבירות המיוחסות לו; חלוף הזמן ממועד מעצרו; קצב התקדמות ההליך העיקרי; וכן את החשש לשיבוש הליכי משפט ולהימלטות הנאשם מאימת הדין (ראו, מיני רבים: בש"פ 6581/14 מדינת ישראל נ' מונדר, פס' 14 (2.11.2014); בש"פ 6681/14 מדינת ישראל נ' מעבאדה, פס' 11 (21.10.2014)).
7. במקרה דנן, מסוכנותו של המשיב עולה מטיב העבירות המיוחסות לו - אשר מקימות חזקת מסוכנות סטטוטורית (ראו: סעיף 21(א)(1)(ג)(4) לחוק המעצרים), ומנסיבות ביצוען. כמו כן, מדובר בבקשה ראשונה להארכת המעצר ודומה כי קצב התקדמות ההליך מספק; התקיימו עד כה שלוש ישיבות הוכחות, וקבועה עוד ישיבה אחת לסיום שמיעת פרשת התביעה. לנוכח כל זאת, באיזון הכולל בין האינטרסים השונים, אני סבורה כי טרם הוסטה נקודת האיזון באופן המצדיק להעדיף את חירותו של המשיב על פני ההגנה על שלום הציבור וביטחונו.
8. אשר על כן, אני מקבלת את הבקשה, ומורה על הארכת מעצרו של המשיב ב-90 ימים, החל מיום 21.6.2024, או עד למתן פסק דין בתפ"ח 47028-09-23 בבית המשפט המחוזי בירושלים, לפי המוקדם. ניתנה היום, כ"א בסיון התשפ"ד (27.6.2024).